

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

GENNARO HOT DOG

Gillettenarrative.com

ANG GILLETTE AT SI GENNARO HOT DOG

GILLETTE TRAILER 18 — NANDO THE SCRIBE

\$1 pa rin.

Bumaba ako ng bus at nagsimulang maglakad patungo sa adres kung saan ako dapat titira.

Mali ang tunog ng aking Amerikanong punto na lumalabas sa isang bibig na Italyano.

Pinagpapawisan ako.

Pakiramdam ko’y marumi ako.

Nagsasabi ng totoo ang Manhattan sa madaling-araw.

Hindi pa dumaraan ang mga trak ng basura.

Dala pa ng mga kalye ang amoy ng nagdaang gabi.

Para sa karamihan, nakadidiri ang amoy na iyon.

Para sa akin, amoy-tahanan iyon.

Inabot ako ng 61 taon bago makarating doon.

Sisihin ang tagak na kaanib ng FedEx na nagkamali ng paghahatid at ibinagsak ako sa timog Italya. Maling destinasyon.

Ngayon ay sa wakas humahabol na ang aking katawan sa aking isip.

Tahimik akong hinintay ng New York City.

Saka ko ito nakita.

Isang kariton ng hot dog.

At agad kong nalaman: nasa tahanan na ako.

Lumapit ako. Matanda na ang may-ari. Italyano. Taga-Naples. Perpekto.

Agad siyang nagsimulang magtanghal.

“Pagod na ako.”

“Matanda na ako.”

“Wala akong pera.”

“Masyadong marami ang anak ko.”

“Gusto kong ibenta ang negosyong ito.”

Pinigilan ko siya. “Magkano ang kariton?”

Tinitigan niya ako. “Bago tayo mag-usap tungkol sa pera... sabihin mo muna kung sino ka ba talaga, ha.”

Makatwiran. Nagkape kami. Pagkatapos ay nananghalian. Pagkatapos ay nag-usap pa. Lumipas ang mga oras, ngunit hindi niya kailanman tiningnan ang kanyang relo.

Sa isang punto ay ngumiti ako at nagsabi: “Sa Amerika, laging sinasabi na ang oras ay pera.”

Tumawa siya. “Hindi.” Pagkatapos ay tumingin siya nang direktso sa akin.

“Pagkatapos ng oras... puso ang pera.”

Pareho kaming ngumiti. Ngunit alam ko agad na hindi iyon biro.

Kinaumagahan, nagkita kami sa City Hall. Dumating siya kasama ang kanyang asawa. Pagkatapos ay ang kanyang anak na babae. Pagkatapos ay ang kanyang kapatid na babae. Pagkatapos ay ang kanyang hipag. Sa puntong iyon, hindi na ito parang transaksiyong pangnegosyo kundi parang ikinakasal ako sa pamilya.

Wala pa rin akong ideya kung magkano ang gusto niya para sa kariton. Naghanda ako ng \$35,000 na cash. Umaasa akong sapat na iyon.

Napirmahan ang lahat. Tapos.

Pagkatapos ay tumingin siya sa akin at nagsabi: “Magkano ang pera mo?”

Sumagot ako gaya ng pagsagot ng matatalinong tao sa mapanganib na mga tanong: “Hindi ko alam. Hindi ko binilang. Sabihin mo na lang kung magkano ang utang ko sa iyo.”

Ngumiti siya. “Isang dolyar.”

Katahimikan. Walang gumalaw. Walang nagsalita.

Pagkatapos ay sinabi niya: “Maligayang pagdating sa Amerika.”

Iyon ang araw na natutunan ko ang isang bagay na hindi kailanman nauunawaan ng karamihan.

May mga lalaking nagbebenta ng negosyo. Ang iba ay naglilipat ng pamana.

Sa unang taon, ibinenta ko ang bawat hot dog sa halagang isang dolyar.

Bilang paggalang. Bilang pag-alaala.

Dahil may mga lalaking hindi nabibili. Maaari lamang silang parangalan.

Nando